
Вилијам Карлос Вилијамс

ДУХ ВАТРЕ

Дух ватре

Стар сам
Угрејао се крај ове ватре?
У средишту ових пламенова
Седим, зуби ми цвокоћу!
Где да потражим утеху?

Марку Антонију на небу

Ова мирна јутарња светлост
Одблеснута колико пута
Од траве и дрвећа и облака
Улази у моју северну собу
Дотичући зидове
Травом
И облацима и дрвећем.
Антоније,
Дрвеће и трава и облаци,
Зашто си пратио
То вољено тело
Бродовима у Аквијум?
Надам се зато
Што си је знао педаљ по педаљ
Од погнутих стопала до горе
До корена њене косе
И опед доле, и да

Си је видео
Изнад беснила битке -
Облака и дрвећа и траве.

Од тада
Слушаш на небу.

Портрет једне даме

Твоја бедра су стабла јабука
Чији цветови дотичу небо.
Које небо? Небо
На ком је Вато окачио дамину
Папучицу. Твоја колена
Су јужни ветар - или
Ковитлац снега. Ах! Какав
Је то човек био Фрагонар?
- Као да то пружа икакав
Икакав одговор. Ах, да - испод
Колена, када већ мелодија
Иде овим путем, један је
Од оних лепих летњих дана,
Висока трава твојих чланака,
Трепери над обалом -
Којом обалом? -
Ах! Латица можда. Како бих
Могоо знати?
Којом обалом? Којом обалом?
Летица, рекох, са стабла јабуке.

Сенка

Меко као улегнуће у земљи
У које је камен положен -
Тако меко, тако глатко, тако свеже
Пролеће ме опкољава
Својим рукама и шакама.

Богато као мирис
Нове земље на камену
Који је положен и испушта

Пару кроз своје поре -
Пролеће ме опкољава
Својом цветном косом
Доноси таму мојим очима.

Метричка фигура

Птица је на јаблану!
То је сунце!
Листови су мале жуте рибе
Које пливају у реци.
Птица пролеће тик изнад њих,
Дан је на њеним крилима.
Феб!
Он је тај који ствара
Велики сјај међу јаблановима!
Његово је то певање које
Надјачава буку
Лишће које се судара на ветру.

Летња песма

Месече луталицо
Који се смејеш
Нејасним ироничним смехом
У ово блиставо, росом наквашено
Летње јутро -
Непристрасним,
Поспано нехајним,
Лутајућим осмехом -
Ако бих
Купио кошуљу
Твоје боје и
Ставио небоплаву
Кравату
Где би ме одвели?

Јесен

Застој људи
Над отвореним

Гробом испод њих
Тешко лишће

Слави
Опадање и испуњава

За нови пут
На ком

Један старац
На коленима

Скупља корпу -
Пуну

Безбојне траве за
Своје козе.

Киша

Као што киша навлажи
Све
Тако и
Твоја љубав

Купа сваки
Непокривен
Предмет на свету

У кућама
Драгоцене суве
Собе
Забрањене љубави
Где живимо
Послушај прскање
Кише -

Ту
Слике
Су сигурне
Металне посуде
Ствари за пећницу -
Све наложнице
Нашег
Задовољства
Види
Са свог прозора

Пролећни пљусак
Твоје љубави
Кишу
Која пада -

Стабла
Су постала
Звери тек изрониле
Из мора
Вода
Цури кроз пукотине
Њихових склоништа -

Дакле мој живот је потрошен
Да задржим нашу љубав
Са којом она пљушти
По свету
Пролећна
капања

Тако шири
Речи
Једну од друге да пропусти
Своју љубав
И јурећи између
Капи
Киша
Је љубазан лекар
Киша
Са својим мислима преко
Океана
Све

Присутна
 Хода
 Невидљивим хитрим ножицама
 Преко
 Беспомоћних
 Таласа -

Несветовна љубав
 Која нема наде
 У свет

 И то
 Не може променити свет
 У својој радости
 Киша
 Пада на земљу
 И траву и цветове
 Улази
 Савршено
 У форму из своје течне
 Чистоте
 Али љубав није
 Световна
 И ништа
 Од ње не настаје сем љубави
 Прати
 И пада без краја
 Из
 Њених мисли.